

ansvar gældende imod ledere i virksomheder for overtrædelser af loven, som ikke kan tilregnes den pågældende som forsætlige eller uagtsomme (»objektivt ansvar«).

Justitsministeriet har navnlig gjort gældende, at det objektive ansvar i sin typiske form må ses som en økonomisk driftsrisiko, der i det offentlige interesse pålægges visse virksomheder til fremme af en særlig påkrævet agtpågivenhed.

De synspunkter, herunder risikosynspunkter, der kan begrunde et objektivt driftsherreaansvar, kan efter justitsministeriets opfattelse ikke anføres til fordel for et objektivt ansvar for ansatte. Dette gælder særlig klart for så vidt angår de områder, hvor der som begrundelse for objektivt ansvar henvises til ønsket om at kunne udmåle bødens størrelse under hensyn til den økonomiske fordel, der er opnået eller tilsigtet opnået ved lovertrædelsen. Som det fremgår, har et objektivt ansvar for ansatte en langt mere vidtgående karakter end et tilsvarende ansvar for virksomhedsjeere. De foreslåede regler om objektivt bødeansvar for arbejdsledere og lignende må derfor – uanset om det sker på aftalemæssigt grundlag – give anledning til betænkeligheder.

Under hensyn hertil finder arbejdsministeriet ikke, at det er rimeligt at opretholde bestemmelser i forslaget, der indebærer ret til at overdrage et objektivt strafansvar fra arbejdsgiver til en i virksomheden ansat. Derfor foreslås det, at § 23 ændres, således at overdragelse af ansvar kun kan ske for så vidt angår det subjektive ansvar. Arbejdsgiveren vil således bevare det objektive ansvar, såfremt den strafbare handling er omfattet af § 83.

Endvidere foreslås det, at ansvarsoverdragelsen skal ske skriftligt. Dette skyldes bevismæssige hensyn.

Reglen i § 23 må herefter ses som et supplement til § 25 og § 26 om arbejdslederens særlige pligter i kraft af deres ansættelsesforhold eller særlig aftale til at varetage opgaver, som efter loven påhviler arbejdsgiver, og til §§ 27–29 om de pligter, der påhviler ansatte i almindelighed, samt § 82 om det hermed forbundne strafansvar.

Til nr. 7.

Uden en beføjelse som den foreslåede vil det være meget vanskeligt for de af de ansatte valgte sikkerhedsrepræsentanter at skabe den fornødne respekt om sikkerhedsarbejdet. Det

forudsættes, at den omtalte myndighed i de af § 5 omhandlede virksomheder udøves af en af de ansatte udpeget sikkerhedsrepræsentant, jfr. § 8.

Til nr. 8.

Det forekommer urimeligt at pålægge f. eks. ejere af parcelhuse ansvaret for at samordne de foranstaltninger til fremme af de beskæftigedes sikkerhed og sundhed, der skal udføres af arbejdspladsens forskellige arbejdsgivere. Ændringsforslaget tilsigter at fritage sådanne bygherrer for dette ansvar.

Til nr. 9.

Arbejdsministeren må have adgang til at forbyde såvel aflønningssystemer, der resulterer i arbejdsprocesser, som indebærer fare for sikkerhed og sundhed, som skifteholdsarbejde, der i almindelighed udgør en fare for sundheden.

Til nr. 10.

I bemærkningerne til § 43 er der redegjort for, at der ikke med udeladelse af velfærdsbegrebet og lignende formuleringer er tilsigtet snævrere synspunkter end dem, der præger den gældende lov. Tværtimod henvises der til § 1, nr. 1, om, at arbejdsmiljøet skal være i overensstemmelse med den tekniske og sociale udvikling i samfundet.

Da der under drøftelser i udvalget er rejst tvivl om, at dette er kommet tilstrækkelig klart frem i lovteksten, er det fundet rigtigst at indføre begrebet »velfærdsforanstaltninger« i stedet for »andre rum«.

Til nr. 11 og 13.

For at undgå fortolkningstvivil foreslås samme sprogbrug i § 44 og § 49 som anvendt i den tilsvarende bestemmelse i § 40.

Til nr. 12.

Ændringsforslaget sigter på at stramme reglerne ved indførelse af »positivliste«.

Til nr. 14.

Det anses ikke for rimeligt, at flerholdsdrift benyttes til nedsættelse af hvileperioden. Tværtimod bør flerholdsdrift indskrænkes mest muligt.

Til nr. 15–23.

For at undgå misbrug af de nødvendigvis meget bredt formulerede regler anses det for